

Weer deed de zieke haar oogen toe en zakte weg in doffe onwetendheid. De koortshitte speelde haar van alle soorten van gedachten in 't hoofd, waar ze kop noch steert en kon aan krijgen. Er suisde iets in haar ooren en ze meende, dat het een gezoef van vliegende bommen was. Af en toe wilde ze zich verleggen of zijwaarts wegkruipen, maar het was of ze ievers aan vastgeplakt zat. Op toer zag ze Gust en Ward voorbij zich trekken en ze wenkte hen tevergeefs. Ze kwamen altijd op denzelfden afstand terug en Ward scheen te grijzen en Gust te lachen. O, ze had zoo geerne beiden willen omhelzen, maar 't was dan, of ze haar schuwden als de pest. Als ze lang tevergeefs gewenkt had, dan werd ze hevig boos en beet ze op de tanden, terwijl ze met gebalde vuisten naar hen sloeg, zonder hen te kunnen treffen, waarop iemand haar armen scheen vast te grijpen en naar beneden te drukken.

(Slot volgt.)

HET ROEMEENSCH E LEGER.

Koning Carol zou 't nooit hebben gedaan Niet zoozeer nog, omdat ook *hij* 'n Hohenzollern was, maar omdat hij met zijn „ouderwetsche” principes van oordeel zou geweest zijn, dat een gegeven woord, dat een gesloten verdrag bônd, en omdat hij dus liever op zijn ouden dag den troon verlaten zou hebben, dan 't verdrag met de Oostenrijksch-Hongaarsche monarchie, vóór vele jaren reeds gesloten, te verbreken.

Maar koning Carol, die zijn land ophief tot een beschaafden staat en zijn volk uit de verwildering tot geordende samenleving bracht, stierf.

De oorlogsschok was voor hem te fel.

En zijn edele gade, Carmen Sylva, volgde hem weldra in den dood.

Zijn neef en opvolger, koning Ferdinand, hoewel óók een Hohenzollern, volgde op politiek gebied zijn voetspoor niet.

Hij heeft ook Carols sterke karakter niet!

Hij is min of meer zwak en besluiteloos; zijn vrouw is 'n prinses van Saksen-Coburg-Gotha en daardoor aan vroegere Fransche vorstenhuizen verwant, in elk geval zéér Entente-gezind; zijn oudste zoon is geheel als Roemeniër opgevoed; de leidende kringen in zijn land hebben altijd voor Frankrijk een groote vereering gehad. Tegen dien stroom kon de zwakke vorst niet oproeien, gesteld al heeft hij het gewild en zoo voegde zich ook Roemenië bij de mogendheden, die den ijzeren ring om de „Centralen” heen steeds nauwer trachten te maken.

't Roemeensche leger staat in den strijd

In vele jaren heeft het 't vuur niet geroken.

Want het jaar 1913 tel ik niet mee.

Inderdaad is toen Roemenië een oogenblik in oorlog geweest met Boelgarije en zijn er enkele schoten gewisseld.

Maar dat was toen geen oorlog meer.

Boelgarije, uitgeput door zijn roemrijken oorlog tegen den Turk, door Servië en Griekenland besprongen en ter aarde geworpen, had geen verweer meer tegen den Roemeenschen roover.

Dien naam toch verdient hij.

Al blijf ik op 't oogenblik „neutraal” wat betreft zijn deelname aan dezen krijg, — van den aanval, dien Roemenië in 1913 op Boelgarije deed, zeg ik gerust, dat het een brutale roofgreep was, zooals de struikboef den neergezegen reiziger aanvalt en hem horloge en kostbaarheden ontnemt.

Er was immers geen enkele oorzaak!

Boelgarije had zeer zorgvuldig zich er voor gewacht, dat het Roemenië geenerlei aanleiding tot ergernis gaf, en toch

werd het door dit land op den nek gesprongen, toen 't geen verweer meer had, en moest het een schoone strook gronds aan den grijpgragen buurman afstaan.

Dat was toen geen oorlog; dat was een militaire wandeling!

En voorts moet men tot 1878 teruggaan, om het Roemeensche leger in een ernstigen strijd gewikkeld te zien. Het was, toen de Russische opperbevelhebber 't met de Turken in Plewna niet klaar spelen kon en koning Carol hem, op zijn verzoek, met een leger te hulp kwam, waardoor de tegenstand der Turken gebroken werd.

Alweer aan hun vorigen koning hebben de Roemeniërs het te danken, dat hun leger een strijdmacht is, waarmee gerekend worden moet.

Hij heeft het op Duitsche wijze georganiseerd, maar zal zeker nooit hebben vermoed, hoe een der eerste daden van zijn opvolger zijn zou, het tegen Duitschland en zijn bondgenooten in 't veld te zenden.

Over de grootte der Roemeensche strijdmacht bestaan verschillende lezingen.

De zaak en de moeilijkheid is, dat men wel ongeveer weet, hoe 't er mee stond in 1914, toen de oorlog uitbrak, doch dat het zeer moeilijk is na te gaan, wat daarna ter verbetering en versterking van 's lands weermacht is gedaan: elke regeering houdt dat natuurlijk zooveel mogelijk geheim, want niemand weet, met wien hij morgen in oorlog kan zijn.

In 1914 bestond het leger uit vijf divisies, waarbij op voet van oorlog nog vijf divisies en twee divisies cavalerie kwamen.

Tezamen een 400 à 500 duizend man.

Maar dat zal nu wel aardig méér zijn!

Een volk van 7½ miljoen zielen kan natuurlijk heel wat méér „mensen-materiaal” leveren.

't Zwakke punt in '14 en '15 van 't Roemeensche leger, was het te kort aan munitie, aan zwaar geschut en aan berg-kanonnen. Al werd dit te kort niet van de daken gepredikt, dat men er mee rekenen moest wist ieder wel, en 't zal wel een van de redenen zijn geweest, waarom Roemenië zoo lang in zijn neutraliteit heeft volhard.

Of 't nú voorzien is, kan niemand zeggen.

Dan zeker langs een langen omweg.

Vroeger kreeg het wat het nodig had, nog via Griekenland en Servië.

Doch na de bezetting van Servië door de „Centralen” is die weg gestopt en moet alles *uit* of liever *over* Rusland komen.

De Entente heeft zich echter, als men weet, met grooten ijver op de vervaardiging van zwaar geschut en munitie toegelegd, zoodat mag worden aangenomen, dat ook Roemenië thans ruim voor zijn leger van al wat het noodig heeft, is voorzien.

Naar twee zijden moest dat leger oprukken en strijden.

Naar 't Noorden, waar het reeds de passen naar Zevenburgen forceerde en een deel van dit gewest in bezit nam. En naar 't Zuiden, waar zich in de Dobroedsja een Duitsch-Boelgaarsch leger vertoonde, dat den te verwachten stoot in de richting Konstantinopel opvangen wil en met een tegenstoot beantwoorden.

Dáár vooral zal de Rus helpend optreden.

Het grootste deel van 't Roemeensche leger zal in het Noorden worden gebruikt ter verovering en „bevrijding” van wat men noemt de onderdrukte Roemeensche provinciën van de Donau-monarchie: Zevenburgen, de Boekowina, 't Hongaarsche Banaat

Met 't oog daarop heeft koning Ferdinand een proclamatie tot zijn leger gericht: „Ik heb u opgeroepen om uw vaandels over de grens te dragen, waar uw broeders u met ongeduld en hoop in het hart verbeiden Een harde strijd wacht u”

Dat laatste zal waar zijn!

Hongarije zal vechten voor zijn bestaan, Duitschland voor den weg naar Konstantinopel en Bagdad, Boelgarije om de wraak te nemen over 1913!

En de vrede week verder dan ooit Tot hoelang nog, Heere God?

P. Br.